

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.266 van 9 januari 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 19 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen enerzijds van het bevel van 20 augustus 2008 om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde en anderzijds van de beslissing van 21 augustus 2008 waarbij aan de verzoekende partij een termijn van 21 augustus 2008 tot 20 september 2008 middernacht om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2008 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die loco advocaat E. DELVAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 mei 1991 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister neemt op 17 januari 1992 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een dringend verzoek tot heronderzoek in bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De Commissaris-generaal verwerpt op 9 november 1992 dit dringend verzoek tot heronderzoek.

1.2. Op 23 maart 2004 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die op 29 juni 2004 door de gemachtigde van de minister onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B worden op 16 augustus 2004 aan verzoekende partij ter kennis gebracht.

1.3. Op 26 oktober 2005 wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B afgeleverd.

1.4. Op 7 juni 2006 wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B afgeleverd.

1.5. Op 6 mei 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die op 21 mei 2008 door de gemachtigde van de minister onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B worden op 17 juni 2008 aan verzoekende partij ter kennis gebracht. Op 17 juli 2008 dient de verzoekende partij tegen deze beide beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 18 november 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest nr. 18.750, de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring.

1.6. Op 20 augustus 2008 treft de gemachtigde van de minister het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 21 augustus 2008. Het betreft de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“(...) artikel 7, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: **de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien een geldig visum.***

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (1) om de volgende reden:

** **Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.***

** **Hij heeft een BGV gekregen op 16.08.2004, 26.10.2005, 07.06.2006, 17.06.2008.***

Met de toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

** **Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden. (...)***

Op 21 augustus 2008 wordt de verzoekende partij een termijn van 21 augustus 2008 tot 20 september 2008 middernacht om het grondgebied te verlaten, toegestaan. Deze “*beslissing (...) waarbij aan verzoeker het bevel werd genomen om het grondgebied te verlaten uiterlijk op 20.09.2008*” is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op, daar de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten behouden blijft en het bestuur

een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten zal afgeven, gezien de kennelijk illegale verblijfssituatie van verzoeker.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat aan verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op 16 augustus 2004, 26 oktober 2005, 7 juni 2006 en 17 juni 2008.

Uit het administratieve dossier blijkt niet dat de eerdere bevelen van 16 augustus 2004, 26 oktober 2005 en 7 juni 2006 werden aangevochten en dit wordt tevens niet betwist door de verzoekende partij. Het bevel van 17 juni 2008 werd weliswaar aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werd door de Raad op 18 november 2008 verworpen, bij arrest nr. 18.750. De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij niet en levert voor haar geen nut op, omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 16 augustus 2004, 26 oktober 2005, 7 juni 2006 en 17 juni 2008 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

Verzoeker heeft geen belang bij de vernietiging van het bestreden bevel. De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk.

2.2. De verwerende partij werpt de exceptie van onbevoegdheid op, in zoverre de vordering is gericht tegen de beslissing tot vrijheidsberoving van 20 augustus 2008, daar de Raad ingevolge artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet, niet bevoegd is hiervan kennis te nemen.

De Raad stelt vast dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad is derhalve onbevoegd, in zoverre het beroep gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving van de verzoeker.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

2.3. In zoverre het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing stelt de Raad ambtshalve vast dat om ontvankelijk te zijn, het beroep moet gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet.

In casu treft de gemachtigde van de minister op 20 augustus 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten. Dat verzoeker op 21 augustus 2008 een termijn van 21 augustus 2008 tot 20 september 2008 middernacht wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten, is louter een uitvoeringsmodaliteit van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. Deze uitvoeringsmodaliteit kan evenwel niet worden beschouwd als een beslissing met specifieke rechtsgevolgen of een beslissing die de rechtstoestand van de verzoeker wijzigt, zodat het beroep gericht tegen deze uitvoeringsmodaliteit onontvankelijk is.

Het beroep tot nietigverklaring is in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk.

2.4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Het door verzoeker ingediende beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS

